

gæves og kun ere endte med Skuffelse og Tab, gøres Lysten og Viljen til at spare og til at sikre sine efterladte det største Afbræk, som gøres kan. Naar saadan en Anstalt gaar under, ræsonnere Folk jo ikke saadan: Naa, ja, det var nu et enkelt Svindelforetagende, og derfor bliver Forsikringsvirksomhed, for saa vidt den er ordentlig funderet, i sig selv lige sund og god, derfor er der lige megen Opfordring til at forsikre sig. Nej, overordentlig mange Mennesker ræsonnere paa følgende Maade: Der kan man se, hvad man har ud af det, det er noget, man slet ikke kan stole paa, hele dette Forsikringsvæsen er noget Humbug, som ingen Ting betyder. Hvor mangfoldige Gange hører man ikke Folk ræsonnere saaledes? Det er ikke mange Maaneder siden, at et Forsikringselskab gik under her i Landet. Det er vistnok en almindelig Erfaring for, hvem der har med Folkeforsikring at gøre, at dette Selskabs Undergang har i meget høj Grad svækket Bestræbelserne for den Selvhjælp, som ligger i Forsikringen, den har i meget høj Grad vanskeliggjort at faa Folk i Tale paa dette Omraade. Og nu er det vist en Ting, hvorom der slet ikke kan disputeres blandt dem, som kende til disse Forhold, at det er ikke et eller to eller tre, men en hel Række saakaldte Livsforsikringselskaber, som ere opstaaede i de senere Aar, om hvilke det kan siges med fuldstændig Sikkerhed, at de maa gaa til Grunde, fordi de ere byggede paa et Grundlag, hvis Mangelfuldhed og Umulighed fremlyser ved første Øjekast, og maa gaa til Grunde, fordi der ikke er nogen som helst finansiel Styrke bagved. Den højtærede Minister anførte forskellige Eksempler paa saadanne Selskaber i den Tale, hvormed han indledede Forhandlingen om den store Livsforsikringslov i Landstinget; jeg skal ikke gentage de Eksempler, Ministeren i saa Henseende fremførte, kun skal jeg minde om et af de Selskaber, han nævnede — jeg skal ikke nævne dets Navn — som i sine Statutter har følgende meget sigende Bestemmelse: Direktøren indestaar med alt, hvad han ejer, for Opfyldelsen af Selskabets Forpligtelser og oppebærer til Gengæld hele Selskabets Overskud. Om denne Direktør ejer en rød Øre, ved jeg ikke noget om, og det ved rimeligvis heller ikke nogen af de forsikrede, og dog er dette al den Garanti, som bydes for denne Forsikring. Naa, disse Eksempler kunne forøges med mange andre; jeg skal henvise til de Udtalelser, som ere fremkomne fra uinteresserede sagkyndige, deriblandt Professor

Westergaard, om forskellige Foretagender af denne Art. Men naar det altsaa her drejer sig om en Virksomhed, som i høj Grad fortjener at fremmes og støttes, for saa vidt den er solid, naar det her drejer sig om at sikre Mennesker, som have den ærligste Vilje til at ofre noget for deres nærmeste og sikre sig selv en uafhængig Alderdom, og naar det endelig drejer sig om et Omraade, hvor de paagældende ere ganske ude af Stand til selv at kontrolere, om det, som bydes dem, er solidt eller ikke, saa er der i meget høj Grad Grund for Staten til at træde til.

Man siger nu ganske vist, at ved denne Lov bydes der i Virkeligheden ingen Sikkerhed eller i alt Fald kun en højst utilstrækkelig Sikkerhed. Det skal jeg selvfølgelig øjeblikkelig indrømme; denne Lov er netop kun en Nødlov og paa ingen Maade den Lov, som vi skulle have. En stor Ting vil dog opnaas, hvis man vedtager en Lov som denne, og det er, at de værste, de umuligste Udvækster ville blive skaarne bort med det samme. For en hel Række af disse Foretagender gælder det, at det vil være aldeles umuligt for dem at præstere enten de 100,000 eller de 50,000 Kr., hvorom der her er Tale, og de ville være blæste bort i samme Øjeblik, denne Lov kommer. Man kunde saa spørge — det var det, som det ærede Medlem for Kolding spurgte om —: Er der da ikke ogsaa smaa solide Selskaber, som ikke fortjene at gaa til Grunde, der ville blive blæste bort med det samme? Jeg tror imidlertid, at alle de Selskaber, som komme ind under den Kategori, som det ærede Medlem for Kolding nævnede, og hvilke jeg er enig med ham i, at man ikke bør gøre nogen Fortræd, enten ville være i Stand til at stille den Sikkerhed, hvorom der her er Tale, eller ville gaa ind under de i Lovens § 4 nævnte Selskaber, altsaa dem, til hvilken Adgangen er stedlig eller fagmæssig eller paa anden Maade snævert begrænset, og som Indenrigsministeren er bemyndiget til at fritage for Forpligtelsen. Jeg indrømmer selvfølgelig, at af de Selskaber, som der overhovedet er Tale om at underkaste denne Forpligtelse, altsaa af dem, som drive Livsforsikring som Foretning, enten med hele Landet eller med et stort Omraade som Virkefelt, maaske kan være et Par ganske enkelte — det er ikke bestemte Eksempler, jeg tænker paa — som ere helt unge og ikke have saa stor indbetalt Aktiekapital eller saa stort et Garantifond, at de deraf kunne afholde Depositum, og som heller ikke have virket